

Arrest

nr. 263 724 van 16 november 2021
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 augustus 2021 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 12 februari 2021 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn oom met de Nederlandse nationaliteit. Op 23 juli 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 12.02.2021 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Nationaliteit: Marokko

Geboorteplaats: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

Voornaam: [O.]

Geboortedatum: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 12 02.2021 gezinshereniging aan met zijn oom [A.M.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (SJ1843938) op naam van betrokkene, afgeleverd op 17.01.2019 met visumsticker en uit- en inreisstempels waaruit blijkt dat hij in de periode 04.04.2019 - 06.05.2019 en opnieuw sedert 18.11.2019 in Schengen verbleef/verblijft; formulier garantstelling visum / particuliere logiesverstrekking' dd. 06.03.2019 waaruit blijkt dat het visum werd afgeleverd omwille van vakantieplannen.

- pakbon Mobile Supplies dd. 16.01.2020, pakbon Nike dd. 21.01.2020; factuur tandzorg dd. 05.02.2020 met bijbehorende röntgenfoto, facturen Zalando dd. 23.01.2020, 24.04.2020, 29.04.2020, 10.07.2020, 21.07.2020 met bijbehorende bewijzen waaruit blijkt dat deze aankopen werden betaald door de referentiepersoon, factuur Reebok dd. 24.06.2020; factuur Bristol dd. 10.07.2020, 'reçu de depot de CNIE' dd. 14.07.2020; documenten Youfone dd. 12.08.2020 met bijbehorend betaalbewijs, OV-chipkaart; document The Mobile Bank, internationaal rijbewijs: deze documenten werden allen opgemaakt op naam van betrokkene en vermelden een adres in Utrecht; verklaringen op eer vanwege derden met betrekking tot de aangehaalde samenwoning van beiden in Nederland: uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene in Nederland verbleef op basis van een visum kort verblijf (vakantie). Een vakantieverblijf heeft in se een tijdelijk karakter en getuigt enkel van eenzelfde verblijfsadres (niet van een gezamenlijke vestiging) en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. De voorgelegde foto's doen hier geen afbreuk aan.

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 14.01.2020, 20.01.2020, 08.07.2020, 04.08.2020: deze storting, net als de voorgelegde aankopen vanwege de referentiepersoon voor betrokkene, dateren uit de vakantieperiode van betrokkene in Nederland. Nederland is niet herkomstland of land van origine van betrokkene. Deze betalingen en storting zijn tevens te beperkt en kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- arbeidsovereenkomst dd. 01.04.2013 op naam van de referentiepersoon met bijbehorende loonfiches voor de periode juli 2020 - februari 2021

- attest dd. 22.02.2021 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun hebben aangevraagd bij het OCMW te Antwerpen

- documenten ziektekostenverzekering Globality Health dd. 07.05.2021 op naam van betrokkene
- polis zorgverzekering VGZ op naam van de referentiepersoon; bijbehorende European Health Insurance Card
- 'attestation de célibat' n°54/2020 dd. 07.07.2020 op naam van betrokkene

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op heden gedomicilieerd is op het officiële adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, en er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145 912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie. en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon in België gedomicilieerd is, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van “het Unierecht”.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

[...]

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

[...]

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen

gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunt, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij voor zijn aankomst in België deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan hier echter niet mee akkoord gaan, daar hij weldegelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd en aangetoond heeft dat hij effectief aan de voorwaarden voldoet.

7.

Verzoeker is, zoals hierboven aangehaald, de neef van de heer [A.M.] dewelke de Nederlandse nationaliteit heeft.

Verzoeker heeft de Marokkaanse nationaliteit en woont in bij zijn oom, zijnde de referentiepersoon. Één en ander wordt ook niet betwist door verwerende partij.

Allereerst is het zo dat verzoeker voorafgaand aan de inschrijving in België wel degelijk ten laste was van het gezin van de referentiepersoon.

Uit de door verzoeker voorgelegde stukken blijkt immers dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland.

Hij kwam daar aan met een visum type C in november 2019 en sedert die datum maakt hij deel uit van het gezin van de oom. De oom stond tevens garant voor het visum.

Ze verhuisden samen naar België.

De aanvraag cf. art. 47 Vw. dateert van 12.02.2021, op die datum totaliseerde verzoeker een termijn van 1 jaar en 4 maanden. Deze periode is voldoende om beschouwd te worden als deel uitmaken van het gezin van de oom. Alleszins stelt de wet geen tijdsvoorwaarde.

De wet stelt ook niet dat het verblijf voorafgaand aan de komst naar België legaal moet zijn geweest.

Verzoeker verwijst naar het arrest Metock C-127/08 van het Europees Hof van Justitie waarin over het al dan niet voorafgaandelijk legaal verblijf in een andere lidstaat het volgende werd gesteld; "Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, staat in de weg aan de wettelijke regeling van een lidstaat die aan een persoon met de nationaliteit van een derde land die de echtgenoot is van een burger van de Unie die in die lidstaat verblijft maar niet de nationaliteit ervan bezit, de eis stelt dat hij voor zijn komst naar de gastlidstaat legaal verblijf heeft gehouden in een andere lidstaat, om rechten te kunnen ontleenen aan de bepalingen van die richtlijn."

Door de gelijkschakeling van de andere familieleden van de burger van de unie met de "gewone" familieleden van de burger van de Unie kan niet anders worden besloten dan dat de verzoeker zelf een afgeleid recht ontleent aan de Richtlijn en het dus irrelevant is of de referentiepersoon zijn vrij verkeer niet zou kunnen hebben uitgeoefend wanneer verzoeker niet zou mee kunnen komen. Derhalve kan betrokkene zich dus wel degelijk beroepen op een feitelijke situatie die overigens ook voorzien wordt in art. 47/3 wanneer gesteld wordt dat verzoeker bij ontstentenis van officiële documenten alk passend middel kan gebruiken.

Verzoeker legde volgende documenten neer:

- Arbeidsovereenkomst en loonbrieven referentiepersoon;

- Internationale ziekteverzekeringsspolis geldig in België + ziekteverzekeringskaart referentiepersoon;

- Privé ziekteverzekering betrokkene;

- Bewijs van garanstelling bij visum;

- Celibaatattest met apostille betrokkene;

- Getuigenverklaringen aangaande de samenwoning in Nederland;

- Foto's samenwoning in Nederland;

- Facturen op naam van betrokkene in Nederland met vermelding van het adres van de oom + betaalbewijzen van de facturen door de referentiepersoon;

- Bankrekening betrokkene in Nederland.

Verwerende partij betwist de overmaking van deze bewijzen niet, noch betwist zij het feit dat partijen samenwoonden in Nederland.

Zij meent enkel dat verzoeker geen deel uitmaakte van het gezin van de oom, omdat hij op vakantie zou zijn. Dit betreft een foute beoordeling omdat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat verzoeker effectief deel uitmaakte van het gezin van de oom. De wet stelt geen tijdsvoorwaarde, noch een voorwaarde van legaal verblijf in Nederland. Het visum C was enkel een middel om zich te voegen bij de oom, verzoeker was niet op vakantie.

Tot slot stelt verwerende partij dat verzoeker niet ten laste was en de voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Verzoeker beweerde echter nooit dat hij ten laste was, hij toonde aan dat hij deel uitmaakte van het gezin van de oom.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij voor zijn aankomst in België deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

Door deze 2 voorwaarden cumulatief te eisen schendt de DVZ art. 47 Vw.

8.

Tot slot is het zo dat de beslissing van verwerende partij pertinent ingaat tegen het Unierecht.

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

De bestreden beslissing is bijgevolg genomen in strijd met bovenstaand artikel, omdat de referentiepersoon en verzoeker samen naar België zijn verhuisd. De referentiepersoon is speciaal voor verzoeker naar België verhuisd.

Het middel is gegrond.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens ook dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan deze beslissing ten grondslag liggen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid door het bestuur, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij of zij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr.

222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

2.3.2. Verzoeker diende een aanvraag tot familiehereniging in, waarbij hij zich beriep op zijn hoedanigheid van *“ander familielid”* van een Nederlandse onderdaan zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De aanvraag werd gedaan in functie van zijn oom. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband nog als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.3.3. De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”.

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft gesteld dat de Uniewetgever *“een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”* (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman verder de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de “andere familieleden” van de burger van de Unie “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de betrokkene in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie “die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, “verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vrijwaren en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttig effect van het burgerschap van de Unie.

De artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben dus tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. Bot, nrs. 86 en 90). In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie “te begeleiden naar” het gastland waar deze burger het primair verblijfsrecht, dat is verbonden aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft. De term “begeleiden” slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

Omtrent het begrip ‘ten laste zijn’ stelde het Hof van Justitie in het arrest Rahman verder het volgende:

“Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de

Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 31-33).

Het Hof van Justitie heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst “op het ogenblik” dat de derdelander verzoekt om “zich bij de burger van de Unie te voegen” te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie. Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich bij de burger van de Unie “te voegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primaire verblijfsrecht geniet.

Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de Unie wenst “te begeleiden” naar het gastland, maar zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoont dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst “te vervoegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet.

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie, vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is ‘begeleiden’), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is ‘vervoegen’). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nr. 33).

2.3.4. In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden gaat verweerder concreet in op de verschillende door verzoeker ter staving van zijn aanvraag voorgelegde stukken:

“- reispaspoort Marokko (SJ1843938) op naam van betrokkene, afgeleverd op 17.01.2019 met visumsticker en uit- en inreisstempels waaruit blijkt dat hij in de periode 04.04.2019 - 06.05.2019 en opnieuw sedert 18.11.2019 in Schengen verbleef/verblijft; formulier garantstelling visum / particuliere logiesverstrekking’ dd. 06.03.2019 waaruit blijkt dat het visum werd afgeleverd omwille van vakantieplannen.

- pakbon Mobile Supplies dd. 16.01.2020, pakbon Nike dd. 21.01.2020; factuur tandzorg dd. 05.02.2020 met bijbehorende röntgenfoto, facturen Zalando dd. 23.01.2020, 24.04.2020, 29.04.2020, 10.07.2020, 21.07.2020 met bijbehorende bewijzen waaruit blijkt dat deze aankopen werden betaald door de referentiepersoon, factuur Reebok dd. 24.06.2020; factuur Bristol dd. 10.07.2020, ‘reçu de depot de CNIE’ dd. 14.07.2020; documenten Youfone dd. 12.08.2020 met bijbehorend betaalbewijs, OV-chipkaart; document The Mobile Bank, internationaal rijbewijs: deze documenten werden allen opge maakt op naam van betrokkene en vermelden een adres in Utrecht; verklaringen op eer vanwege derden met betrekking tot de aangehaalde samenwoning van beiden in Nederland: uit het geheel van de

beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene in Nederland verbleef op basis van een visum kort verblijf (vakantie). Een vakantieverblijf heeft in se een tijdelijk karakter en getuigt enkel van eenzelfde verblijfsadres (niet van een gezamenlijke vestiging) en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. De voorgelegde foto's doen hier geen afbreuk aan.

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 14.01.2020, 20.01.2020, 08.07.2020, 04.08.2020: deze stortingen, net als de voorgelegde aankopen vanwege de referentiepersoon voor betrokkene, dateren uit de vakantieperiode van betrokkene in Nederland. Nederland is niet herkomstland of land van origine van betrokkene. Deze betalingen en stortingen zijn tevens te beperkt en kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- arbeidsovereenkomst dd. 01.04.2013 op naam van de referentiepersoon met bijbehorende loonfiches voor de periode juli 2020 - februari 2021

- attest dd. 22.02.2021 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun hebben aangevraagd bij het OCMW te Antwerpen

- documenten ziektekostenverzekering Globality Health dd. 07.05.2021 op naam van betrokkene

- polis zorgverzekering VGZ op naam van de referentiepersoon; bijbehorende European Health Insurance Card

- 'attestation de célibat' n°54/2020 dd. 07.07.2020 op naam van betrokkene".

Op basis van de voormelde bespreking van de neergelegde stukken stelt verweerder vast dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Daarnaast stelt verweerder vast dat de voorgelegde stukken evenmin kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs dat verzoeker onvermogen was in zijn land van herkomst voor de komst naar België en dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon.

2.3.5. Verzoeker geeft op zich niet aan dat de weergave van de door hem voorgelegde stukken in de bestreden weigeringsbeslissing incorrect of onvolledig is.

2.3.6. Verzoeker betoogt allereerst dat de Burgerschapsrichtlijn oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de 'andere familieleden' van een burger van de Unie vergemakkelijken, dat dit is gebeurd met de invoering van de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet en dat bijgevolg "niet [valt] in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie". Een eenvoudige lezing van de bestreden weigeringsbeslissing leert echter dat verweerder verzoekers situatie zoals deze blijkt uit de bij de aanvraag voorgelegde stukken heeft getoetst aan de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 4/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt dan ook in geen geval dat deze nationale bepalingen terzijde zouden zijn geschoven.

2.3.7. Verzoeker betwist vervolgens het motief dat hij niet het bewijs heeft geleverd dat hij van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

In dit verband stelde verweerder in zijn beslissing vast dat op basis van de voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op basis van een visum afgeleverd omwille van vakantieplannen naar het Schengen-gebied afreisde op 4 april 2019 en opnieuw op 18 november 2019, of nog dat verzoeker dus in Nederland verbleef op basis van een visum kort verblijf voor vakantie. Hij wees erop dat een vakantieverblijf in se een tijdelijk karakter heeft en hooguit getuigt van eenzelfde verblijfsadres, maar niet van een gezamenlijke vestiging. Hij stelde dat bijgevolg de voorgelegde bewijzen niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs in het kader van de voorliggende aanvraag tot gezinshereniging. Verweerder beschouwde Nederland niet als verzoekers land van herkomst of land van origine, maar enkel als een land waar verzoeker gedurende een zekere periode heeft verbleven in het kader van vakantie.

Verzoeker betoogt dat hij in november 2019 met een visum type C naar Nederland is gereisd en sindsdien in dit land deel uitmaakte van het gezin van zijn oom, de referentiepersoon. Hij wijst erop dat zijn oom ook garant stond voor het visum. Hij stelt vervolgens samen met zijn oom naar België te zijn verhuisd. Hij voert aan dat de wet geen "tijdsvoorwaarde" stelt en nergens vereist dat het verblijf voorafgaand aan de komst naar België legaal moet zijn geweest. Hij stelt dat hij "elk passend middel" kan gebruiken om aan te tonen dat hij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Hij stelt dat een foute beoordeling wordt gemaakt, nu hij niet op vakantie was in Nederland en het "visum C [...] enkel een middel [was] om zich te voegen bij de oom". Hij wijst op de bij zijn aanvraag neergelegde

stukken en stelt dat hij hiermee wel degelijk heeft aangetoond in Nederland deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon.

In zoverre verzoeker aanvoert dat het fout was te stellen dat zijn eerdere verblijf in Nederland kaderde in vakantie, moet de Raad vaststellen dat de stukken van het administratief dossier wel degelijk aangegeven dat verzoeker een visum type C vroeg en verkreeg in het kader van vakantieplannen. Er blijkt geenszins een incorrecte feitenvinding op dit punt. Het gegeven dat verzoeker thans aangeeft dat hij geenszins op vakantie was in Nederland en hij onder valse voorwendsels het visum zou hebben gevraagd en gekregen, betekent nog niet dat verweerder op basis van de bij hem voorliggende gegevens een foutieve beoordeling heeft gemaakt. Verweerder vermag uit te gaan van de gegevens zoals deze bij hem voorliggen en de beweegredenen die verzoeker zelf opgaf bij zijn eerdere aanvraag voor een Schengenvisum. Er blijkt niet dat verweerder er vanuit had moeten gaan dat verzoeker hierbij valse beweegredenen zou hebben opgegeven.

Met zijn kritiek weerlegt verzoeker de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing niet. Hij toont niet aan dat het in zijn geval incorrect of kennelijk onredelijk was om te oordelen dat zijn eerdere verblijf in Nederland vakantie doeleinden betrof en een vakantieverblijf in se een tijdelijk karakter heeft en hooguit getuigt van eenzelfde adres, maar niet van een gezamenlijke vestiging, wat is vereist om te besluiten dat er sprake was van het deel uitmaken van het huishouden of het gezin. Verzoeker toont met zijn kritiek ook niet aan dat de bij de aanvraag voorgelegde stukken alsnog van die aard zijn dat hierover anders had moeten worden geoordeeld, en deze alsnog onomstotelijk aantonen dat er sprake was van een gezamenlijke vestiging of het deel uitmaken van hetzelfde gezin in Nederland. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat geenszins blijkt dat verzoeker enige identificatie dient voor te leggen om kleding te kopen en te laten afleveren op een specifiek adres. Ook moet trouwens worden vastgesteld dat verzoeker in dit verband enkel stukken tot augustus 2020 heeft voorgelegd, of stukken die niet duidelijk zijn gedateerd. Er blijkt niet dat voor de periode van september 2020 tot februari 2021, toen de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend, nog stukken zijn voorgelegd. Verzoeker kan in zekere zin worden gevolgd waar hij stelt dat er geen concrete tijdsvoorwaarde in de wetgeving is opgenomen, maar het Hof van Justitie heeft in zijn arrest Rahman wel duidelijk gesteld dat de situatie van afhankelijkheid – dit is de situatie van financiële afhankelijkheid, van het behoren tot het huishouden of van ernstige gezondheidsredenen – moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie van wie hij ten laste is. Er blijkt niet dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat, op basis van de voorliggende stukken, niet of onvoldoende blijkt dat dit het geval was.

Het loutere gegeven dat de vakantieperiode voor een langere periode was, doet – te meer gelet op de eerdere reisbeperkingen in het kader van de coronapandemie – geen afbreuk aan wat voorafgaat. Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan dat verweerder geen rekening heeft gehouden met alle nodige elementen en hij toont ook niet concreet aan dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat hij zich niet kan beroepen op een verblijf in het kader van vakantie om aan te tonen dat hij deel uitmaakte van het gezin van de Nederlandse referentiepersoon van in het *‘herkomstland’*.

Verder blijkt uit de bestreden weigeringsbeslissing niet dat verweerder vereist dat verzoeker een legaal verblijf had in het *“herkomstland”*. Hij wijst er enkel op dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker in Nederland verbleef in het kader van vakantie en niet blijkt dat er sprake was van een gezamenlijke vestiging in dit land. Er blijkt dan ook niet dat de verwijzing naar het arrest Metock (C-127/08) van het Hof van Justitie in casu dienstig is. In zoverre verzoeker in navolging van zijn betoog inzake voormeld arrest nog opmerkt dat *“het dus irrelevant is of de referentiepersoon zijn vrij verkeer niet zou kunnen hebben uitgeoefend wanneer verzoeker niet zou mee kunnen komen”*, merkt de Raad nog op dat dit betoog voorbijgaat aan de doelstelling van de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, die erin bestaat te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

Op basis van de uiteenzetting van het middel blijkt niet dat verweerder op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is gekomen tot zijn vaststelling dat verzoeker aan de hand van de voorgelegde stukken niet heeft aangetoond dat hij van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

2.3.8. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet betwist dat hij niet ten laste was of is van de Nederlandse referentiepersoon. Hij stelt dit zelfs uitdrukkelijk: *“Verzoeker beweerde echter*

nooit dat hij ten laste was, hij toonde aan dat hij deel uitmaakte van het gezin van de oom." Uit het geheel van zijn kritiek in het verzoekschrift blijkt ook niet dat verzoeker enige concrete kritiek uitgaande verweerders vaststelling in de bestreden weigeringsbeslissing dat *"betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, en er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon"*. Hierop dient dan ook niet verder te worden ingegaan.

2.3.9. Waar verzoeker poneert dat hij in het kader van de huidige aanvraag alle elementen en documenten heeft aangebracht die zijn aanspraak rechtvaardigen, is dit betoog niet meer dan zijn eigen beoordeling van de zaak waarmee nog niet wordt aangetoond dat de bestreden weigeringsbeslissing getuigt van een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beoordeling. Zoals blijkt uit de bestreden weigeringsbeslissing heeft verweerder de door verzoeker voorgelegde stukken onder de loep genomen, maar geoordeeld dat de aangehaalde elementen niet kunnen leiden tot de conclusie dat hij, in het land van herkomst, ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

2.3.10. In zoverre verzoeker nog betoogt dat verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing de voorwaarden van het *'ten laste zijn'* en *'deel uitmaken van het gezin'* van de referentiepersoon cumulatief zou toepassen, wijst de Raad erop dat deze kritiek voortkomt uit een onzorgvuldige lezing van de bestreden weigeringsbeslissing. Immers blijkt uit deze bestreden beslissing dat verweerder de twee voorwaarden van het *'ten laste zijn'* en *'deel uitmaken van het gezin'* van de referentiepersoon afzonderlijk heeft onderzocht en aldus geenszins heeft gesteld dat het verblijf niet wordt toegekend omdat verzoeker aan één van deze voorwaarden niet voldoet. Er wordt verder wel het volgende opgenomen in de bestreden weigeringsbeslissing: *"De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."* Deze motieven worden echter pas opgenomen in de bestreden weigeringsbeslissing nadat duidelijk wordt gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van het *'ten laste zijn'* of aan de voorwaarde van *'deel uit te maken van het gezin'* van de Nederlandse referentiepersoon. Verweerder geeft aldus louter aan dat hij enkel deze (niet-cumulatieve) voorwaarden heeft onderzocht en geen mogelijk andere (wel cumulatieve) voorwaarden die nodig zijn om de gezinshereniging te bewerkstelligen. Het gaat aldus om een waarschuwing dat bij een mogelijk nieuwe aanvraag het verblijf ook nog kan worden geweigerd op andere, in deze aanvraag niet-behandelde, voorwaarden.

2.3.11. Verzoeker toont niet aan dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet heeft gehandeld.

2.3.12. Een schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.4. Waar hij in de hoofding van zijn middel verwijst naar een schending van *"het Unierecht"*, wijst de Raad erop dat verzoeker niet in het wilde weg naar het gehele Unierecht kan verwijzen. In zoverre verzoeker de schending wenst aan te voeren van artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn, merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een zodanige wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. Immers, zoals verzoeker zelf ook stelt, bestaat de doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn erin dat het vrij verkeer van de burgers van de Unie niet wordt belemmerd doordat familieleden niet mee kunnen verhuizen naar een andere lidstaat. Met zijn betoog dat zijn oom *"speciaal voor [hem] naar België [is] verhuisd"*, waarmee wordt aangegeven dat de referentiepersoon naar België is verhuisd met de bedoeling om hem aan een verblijfsrecht te helpen, toont verzoeker geenszins aan dat de bestreden weigeringsbeslissing het recht van vrij verkeer van de Nederlandse

referentiepersoon zou belemmeren. Het recht van vrij verkeer mag niet worden belemmerd door het gegeven dat familieleden die afhankelijk zijn van de burger van de Unie niet mee kunnen verhuizen, maar het kan evenmin de bedoeling zijn dat dit recht wordt aangewend louter om een familielid-derdelander aan een verblijfsrecht in Europa te helpen. Verzoeker toont dus geenszins aan dat hij zich rechtstreeks kan beroepen op de schending van artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn, of van enig ander niet nader geduïd artikel van deze richtlijn. Nu verweerder heeft vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker, in het land van herkomst, ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, kan hij niet worden gevolgd in zijn betoog dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon wordt miskend.

2.5. In de uiteenzetting van het middel brengt verzoeker nog een theoretisch betoog naar voor inzake het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de fair play. Nergens duidt hij evenwel concreet waarom volgens hem de bestreden beslissing tot weigering van verblijf is genomen met miskenning van deze beginselen. Er is dan ook geen sprake van een ontvankelijk middel in zoverre een schending van deze beginselen wordt aangevoerd.

2.6. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 39/79, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende uiteenzetting bij het middel:

“1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2° lid van het EVRM.

Verzoeker toonde enerzijds nochtans aan dat hij intussen al jaren deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn zus, de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.”

3.2. In zoverre verzoeker andermaal de schending aanvoert van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, stelt de Raad vast dat in het bestreden bevel duidelijk de juridische en feitelijke gronden worden weergegeven op basis waarvan het bevel is gegeven. Verzoeker kan niet dienstig het tegendeel voorhouden. Zo kan in het bevel op eenvoudige wijze worden gelezen dat verzoeker bevel wordt

gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat het legaal verblijf in België is verstreken. Verweerder geeft verder aan de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon te betwisten. Hij motiveert dat verzoeker een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Hij benadrukt dat in het voorliggende geval geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Er is, zo vervolgt verweerder, ook geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enig medisch probleem.

Verzoeker geeft weliswaar aan dat hij de motivering van het bestreden bevel niet afdoende vindt, maar maakt met deze mening nog niet aannemelijk dat de voorziene motivering hem niet op voldoende wijze in kennis stelt van de motieven in rechte en in feite die tot deze beslissing hebben geleid zodat hij met kennis van zaken kan beoordelen of het nuttig is in rechte tegen het bevel op te komen. De voorziene motivering, waarin trouwens ook wordt ingegaan op de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, is pertinent en draagkrachtig. Verzoeker duidt ook niet dat enig aspect dat zijn situatie kenmerkt ten onrechte niet in de motivering is betrokken. Op geen enkele wijze wordt aannemelijk gemaakt dat de voorziene motivering niet afdoende zou zijn.

Nu de door verzoeker in het kader van zijn aanvraag tot gezinshereniging met de referentiepersoon voorgelegde stukken reeds zijn besproken en weerlegd in de genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kan ook niet worden ingezien waarom hieromtrent nog specifiek diende te worden gemotiveerd in het bestreden bevel. Verzoeker kent de motieven waarom hem de gezinshereniging in België niet wordt toegestaan, met name omdat niet blijkt dat hij, in het land van herkomst, ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, en weet hoe het bestuur tot deze beoordeling is gekomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3. Het bestreden bevel is afgegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

Verzoeker betwist niet dat hij noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf in België van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen, en evenmin dat zijn legaal verblijf in België is verstreken. Hij beroept zich evenwel op *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* om te stellen dat verweerder niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven. Hij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest. Een verder onderzoek in het licht van deze bepalingen dringt zich op.

3.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat het bestuur, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in

respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker stelt dat verweerder op de hoogte is van zijn gezinsleven en dat er niet afdoende rekening mee werd gehouden. Hij laat echter na om het voorgehouden gezinsleven verder te duiden of te concretiseren.

In zoverre verzoeker zich beroept op een gezins- of familieleven met de referentiepersoon in België, leert een eenvoudige lezing van het bestreden bevel dat hiermee rekening is gehouden. Zo kan hieromtrent worden gelezen als volgt: *“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon in België gedomicilieerd is, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het preciaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

Verweerder geeft met zijn motivering dus aan dat hij geen beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanneemt, waar hij geen afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon aanvaardt.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, de zogenaamde ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoeker moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn oom met de Nederlandse nationaliteit aantonen, wil hij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie, waarnaar reeds werd verwezen, wordt de gezinsband van ruimere familieleden omschreven als zijnde deze van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2 van de Burgerschapsrichtlijn gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar die niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen (§32).

Uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet volgt, zoals ook reeds gesteld, dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet,

moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde in artikel 8 van het EVRM.

De verblijfsaanvraag op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet werd geweigerd omdat niet blijkt dat verzoeker, in het land van herkomst, ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Alle door verzoeker ingediende stukken zijn hierbij beoordeeld en weerlegd. In deze omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat er tussen hem en de referentiepersoon sprake is van de vereiste bijzondere band van afhankelijkheid om onder de bescherming te kunnen vallen van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven. Verzoeker weerlegt de vaststelling in het bestreden bevel ook niet dat van hem in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine, zonder de nabijheid van de referentiepersoon.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet blijkt dat in dit verband een belangenafweging is vereist.

Voor zover verzoeker van oordeel zou zijn dat het bestreden bevel een inbreuk uitmaakt op zijn privé-leven, dient de Raad vast te stellen dat hij geenszins concreet aantoonde dat hij in België, los van de band met de referentiepersoon, een privéleven hebben ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming kan vallen. Hij weerlegt het gestelde in het bestreden bevel verder niet dat in redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij zijn leven opnieuw opneemt in het land van herkomst of origine, zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Verweerder wijst hierbij ook op het precaire karakter van het verblijf in België. De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Verzoeker toont geen dergelijke *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* aan die kunnen toelaten vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. De Raad herhaalt dat een bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoeker en de Nederlandse referentiepersoon niet blijkt. Er blijkt verder niet dat hij via de moderne communicatiemiddelen, en regelmatige bezoeken van de referentiepersoon aan Marokko, de familiebanden niet kan onderhouden. Er blijkt geen disproportionaliteit tussen het algemeen belang en de persoonlijke belangen van verzoeker.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.5. Artikel 7 van het Handvest, dat voorziet dat *“Eenieder [...] recht [heeft] op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie”*, bevat rechten die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Aan dit artikel dient dus dezelfde inhoud en reikwijdte te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Het kan volstaan om te verwijzen naar de voorgaande bespreking inzake artikel 8 van het EVRM om te besluiten dat evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest kan worden vastgesteld. Verzoeker gaat trouwens ook nergens specifiek in op artikel 7 van het Handvest.

3.6. Rekening houdend met wat voorafgaat, maakt verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk dat het bestreden bevel is afgegeven op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.7. De Raad stelt vast dat verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 51 van het Handvest, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, maar dat elke concrete toelichting ontbreekt over de wijze waarop verweerder deze bepalingen heeft miskend door het geven van het bestreden bevel. Bij gebrek aan de vereiste toelichting, zijn deze onderdelen van het middel onontvankelijk.

3.8. Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS